

BỂ DÂU

Tạ Quang Khôi

Chương 8

Một hôm Vân Dao gặp một bà già Á Đông ở một chợ Mỹ. Bà nhìn nàng đăm đăm rồi tiến lại làm quen. Bà hỏi bằng tiếng Mỹ bập bẹ có phải nàng là người Việt Nam không? Nàng bèn trả lời bằng tiếng Việt:

- Dạ, cháu là người Việt.

Bà mừng rỡ, vui vẻ reo lên:

- Hay quá! Bác trông thấy cháu xa xa mấy lần, hôm nay mới lại gần cháu. Nhìn dáng dấp cháu bác cũng nghĩ rằng cháu là người Việt. Vùng này cũng không có nhiều người Việt nên dễ nhận ra nhau. Cháu ở đây lâu chưa?

Thấy bà cười mở, Vân Dao cũng vui vẻ đáp:

- Cháu ở đây lâu rồi, thưa bác. Sao cháu không gặp bác bao giờ vậy?

- Gia đình bác mới tới vùng này có một thời gian ngắn thôi. Chẳng con bác mới có việc làm ở đây, chưa đầy một tháng.

Vân Dao rụt rè hỏi:

- Trước bác ở tiểu bang nào?

- Cali, cháu ạ. Tên bác là Bảo, cứ kêu tên cho tiện.

- Dạ, cảm ơn bác. Xa quê mà được gặp người đồng hương thì không còn gì thích hơn nữa, bác nhỉ.

Bà Bảo mỉm cười:

- Cháu nói đúng. Bác thấy cháu nói chuyện hợp lý và vui lắm nên rất mến. Cháu có thể cho bác biết nhà để lúc nào bác tới thăm không?

Không ngần ngại, Vân Dao liền mở bóp lấy bút và giấy ghi địa chỉ và số điện thoại cho bà ngay:

- Lúc nào rảnh, mời bác tới chơi. Cháu ở với hai cháu nhỏ.

Bà Bảo hứa cuối tuần sẽ đến thăm Vân Dao.

Thứ bảy, bà đến thật, đến rất sớm, không gọi dây nói báo trước như người ta vẫn làm, đến bất thành linh khi Vân Dao mới ngủ dậy, đang sửa soạn bữa điểm tâm cho các con. Bà đi với một người đàn bà trẻ mà nàng đoán là con gái. Nhưng ngay sau đó, bà giới thiệu là con dâu. Mới thoáng nhìn, nàng đã có cảm tình ngay với con dâu bà Bảo. Cô không đẹp, nhưng hiền lành và duyên dáng, có nụ cười rất tươi với hai hàm răng trắng nuốt và đều. Bà gọi cô là Huyền. Thoạt tiên, Vân Dao tưởng Huyền là tên chồng cô, một lát sau, mới biết đó là tên của cô. Ngày nay, ở hải ngoại, nhiều gia đình không gọi con dâu bằng tên chồng mà dùng tên thật của người đàn bà.

Biết hai người chưa ăn sáng, Vân Dao làm thêm món ăn rồi mời cùng ngồi vào bàn cho vui. Trong câu chuyện, nàng biết Huyền lấy chồng đã lâu nhưng chưa có con. Hình như cô bị bệnh về buồng trứng sao đó nên không thể sinh đẻ được. Nàng không tò mò chuyện người khác nên không hỏi kỹ. Sau khi hai mẹ con bà Bảo ra về, Vân Dao hơi thắc mắc về cuộc viếng thăm bất ngờ của họ. Với mục đích gì? Bà Bảo cũng chỉ mới gặp nàng có một lần mà đã vội đưa con dâu đến thăm. Nhưng thắc mắc ấy cũng chỉ thoáng qua, rồi công việc hàng ngày khiến nàng quên đi ngay.

Tối Thứ Sáu tuần sau, nàng bỗng nhận được điện thoại của Huyền, hẹn sẽ đến thăm nàng vào trưa Thứ Bảy và mời nàng đi ăn. Nàng ngạc nhiên về sự thân mật nhanh chóng ấy. Sau một vài giây suy nghĩ, nàng mời Huyền tới chơi nhưng từ chối ăn trưa, viện lẽ đã nhận lời mời của người khác. Quả thật, nàng hơi khó chịu về sự thân mật của người bạn mới quen biết. Hay Huyền có chủ ý gì mà nàng không hay? Trong đời, nàng đã gặp nhiều gian truân, bất hạnh nên thường e ngại, nghi ngờ, chẳng còn tin ai được nữa. Huyền không đến một mình mà có một người đàn ông đi cùng. Cô giới thiệu là anh bà con, tên Trọng. Vân Dao tiếp họ một cách lịch sự nhưng lạnh nhạt. Sau vài phút nói chuyện nàng hơi ngạc nhiên về sự thân mật quá đáng giữa Huyền và Trọng. Nhưng vốn là một người chân thật, hiền lành, nàng cũng quên ngay sau khi chia tay với họ.

Sáng chủ nhật, Vân Dao dậy sớm, sửa soạn đưa các con đi chơi thì nghe tiếng gõ cửa. Nàng rất ngạc nhiên vì khách đến quá sớm, lại không báo trước. Nàng rón rén bước đến sát cửa, nhìn qua lỗ kính nhỏ, nhận ra

Trọng. Nàng bỗng nổi cơn giận, phân vân không biết có nên mở cửa hay để mặc Trọng đứng chờ bên ngoài? Rồi, vì bản tính hiền lành, nàng không nỡ xử tệ với ai, đành mở hé cửa, ló đầu ra hỏi:

- Ông có chuyện gì mà đến sớm vậy?

Trọng liền đáp:

- Tôi muốn mời Dao và các cháu đi ăn sáng với tôi.

Giọng nói quá thân mật của hắn khiến nàng vừa bực mình vừa khó chịu. Rõ ràng là hắn muốn tỏ tình với nàng. Tuy thế nàng vẫn cố nén giận trả lời:

- Thưa ông, tôi bận lắm, không thể đi bất cứ đâu với ông được.

Nói xong, nàng đóng cửa lại ngay trước vẻ mặt chưng hửng của Trọng. Nàng thầm tự hỏi tại sao hắn lại táo bạo như vậy? Rõ ràng nàng hơn hẳn cả chục tuổi, đáng mặt chị hai của hắn. Nhìn qua lỗ kính, nàng thấy hắn lùi thối bỏ đi. Nàng thở phào nhẹ nhõm.

Không hiểu nghĩ thế nào, nàng vào ngay phòng tắm, mở đèn sáng choang, ngắm mình trong tấm gương lớn. Thì ra nhan sắc của nàng chưa đến nỗi tàn phai. Trong thời gian gần đây, vì cuộc sống đã tạm ổn định, ít có chuyện lo nghĩ, buồn bực, các con ngoan ngoãn học hành, vẻ mặt nàng đã tươi vui hơn trước, trông cũng trẻ lại. Phải chăng vì thế mà Trọng tưởng nàng ít tuổi hơn hắn? Nhưng lý do thật của cuộc tỏ tình này mãi hai tuần sau nàng mới biết khi gặp bà Phương.

Vừa trông thấy nàng, bà Phương tủm tỉm cười hỏi:

- Cô mới có một cậu tỏ tình, phải không?

Nàng ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa! Sao chị biết? Cậu ấy còn con nít mà thích...

Nàng bở lỏng, nhưng bà Phương đã tiếp ngay:

- ...chơi trêu, phải không?

Nàng đỏ mặt, im lặng. Bà Phương bước lại gần nàng thêm chút nữa, hỏi nhỏ:

- Cô có biết mục đích của vụ chơi trêu này không? Bà Bảo, mẹ cậu ta, mới tiết lộ cho tôi hay. Vợ chàng nhỏ không thể có con được nên nó muốn nhờ cô sanh cho một đứa... Nghĩa là họ coi cô như một cái máy... sản xuất ty nhau.

Vân Dao đỏ bừng mặt, vừa giận vừa buồn cười vì câu nói đùa của bà Phương. Một lát sau, nàng nói:

- Nếu vậy, nó chọn lầm người rồi... Em đâu có sanh được nữa...

- Ủa! Bà Phương tỏ vẻ ngạc nhiên, Tại sao vậy?

- Em tưởng chị biết từ lâu rồi chứ. Em cắt dạ con rồi mà.

- Có ai cho tôi biết đâu. Thiệt vậy sao?

Vân Dao ngập ngừng, rồi tỏ vẻ miễn cưỡng:

- Em nói riêng với chị thôi nhé...

Thấy nàng ngập ngừng, bà Phương liền chặn lại:

- Nếu không tiện, cô chớ cần cho tôi biết cũng được.

Thấy bà là người lịch sự, tế nhị, nàng cảm mến bà hơn, mỉm cười:

- Em chỉ nói riêng với chị thôi. Em cắt dạ con rồi...vì khi đi vượt biên em bị hải tặc hiếp nên mắc bệnh phong tình. Chính anh đã chữa cho em ở Galang. Khi được định cư ở Mỹ em liền xin cắt dạ con.

Bà nhìn nàng đăm đăm, rồi hỏi:

- Cô định lấy chồng nữa hay sao mà sợ có con?

Nàng lắc đầu:

- Em chớ định gì hết, nhưng cuộc đời nhiều bất trắc quá, không thể biết trước được. Em là một cô gái hiền lành, sống hạnh phúc bên chồng bên con, rồi cộng sản chiếm miền Nam, thế là tan nát hết...

Bà Phương khẽ thở dài:

- Đúng là tan nát hết...

Vân Dao mỉm cười, với giọng nửa đùa nửa thật, nói:

- Theo em, đó là luật nhân quả, chị ạ...

Bà Phương ngạc nhiên:

- Cái gì mà nhân với quả?

Vân Dao vui vẻ:

- Em học sử nên em biết rõ. Tổ tiên mình lấy thịt đè người, àn hiếp nước Chàm, tiêu diệt cả dân tộc Chàm, làm họ điêu đứng, khổ sở suốt bao nhiêu thế kỷ. Bây giờ cộng sản trả thù cho dân Chàm, làm dân Việt muôn vàn khổ nhục, đau đớn...

Bà Phương ngẫm nghĩ một chút, rồi gật đầu:

- Cô nói cũng có lý. Ác giả ác báo mà. Tôi cũng tin cộng sản là bọn quỷ hiện hình nên ở đâu có nó là dân khổ cực trăm bề.

Bà lại nhìn Vân Dao chăm chú, rồi chột hỏi:

- Trước cô dạy học, sao bây giờ không đi học làm cô giáo cho đúng nghề của mình như tôi học lại được vậy?

Vân Dao đáp ngay:

- Em cũng đã nghĩ tới chuyện đó, nhưng nghề dạy học cần nói nhiều. Dạy học trò Mỹ, cô giáo phải nói như người Mỹ. Mình là người ngoại quốc, dù nói tiếng Mỹ hay đến mấy cũng không thể bằng người Mỹ chính cống được, vẫn lơ lớ, học trò Mỹ không chịu, nhất là em dạy môn Sử Địa.

Bà Phương im lặng, cho là nàng nói cũng có lý. Nhưng ngay sau đó, chính nàng lại thăm tự hỏi sao nàng không thể đi học thêm vào những giờ rảnh rỗi. Không học để đi làm cô giáo thì cũng có thể trau dồi thêm tiếng Anh cho vững hơn?

Ngày cuối tuần đó nàng đến một trường đại học cộng đồng để tìm hiểu thêm. Rồi sau khi nghiên cứu kỹ thời khóa biểu của các lớp học, nàng có ý định ghi tên vào một lớp Anh văn dành cho những người đã học xong các lớp ESL. Thật ra, điều quan trọng đối với nàng lúc này là vấn đề ngày giờ, vì nàng đang đi làm toàn thời gian. chứ không phải trình độ. Nàng chỉ có thể học vào hai ngày cuối tuần. Buổi tối nàng phải dành cho các con. Ban ngày mẹ đi làm, con đi học nên phải chia tay nhau từ sáng sớm. Ngoài ra, buổi tối nàng cũng có thể giúp các con làm bài tập ở nhà. Nàng đã là cô giáo trung học nên đủ khả năng giúp đỡ các con, trừ môn Anh văn của thằng con lớn vì nó đang học lớp 11... Cuối cùng, vì không biết nên chọn lớp học và giờ giấc thuận tiện nào, Vân Dao quyết định gặp cố vấn. Kết quả của buổi gặp cố vấn là một chuyện bất ngờ với nàng. Viên cố vấn mà nàng mới gặp là một người đàn ông Mỹ trắng, tuổi trạc trung niên.

Ngay hôm sau, ông ta đến ngân hàng, nơi nàng đang làm việc, để mời nàng đi ăn trưa. Thế rồi, dù nàng chưa cho biết ý kiến, ông đã hẹn chờ nàng ngoài xe hơi trong bãi đậu xe của ngân hàng. Nàng ngạc nhiên về cái tính độc đoán của ông. Nàng chưa phải là sinh viên của trường ông đang làm cố vấn, nàng cũng chỉ mới gặp ông một lần, chưa quen thân, thế mà ông đã bắt nàng phải đi ăn trưa với ông. Suy nghĩ như vậy, nàng quyết định không gặp ông. Để tránh mặt ông, nàng xin về sớm và trình bày sự việc với bà quản lý. Bà mỉm cười, nhìn nàng chăm chăm, rồi nói:

- Cô xinh xắn, duyên dáng thế này, ai mà chả mê.

Nàng đỏ mặt, im lặng. Bà là người tốt, dễ thông cảm với nhân viên nên cho phép nàng về sớm. Nhưng, rồi bà thắc mắc:

- Nếu cô ra bãi đậu xe, ông cố vấn của cô có thể đi theo cô về nhà.

Nàng giật mình thấy nhận xét của bà đúng nên tỏ vẻ lúng túng. Để gỡ rối cho nàng, bà đề nghị:

- Cô đưa chìa khóa xe của cô cho tôi, rồi cô đi bộ ra trạm xăng gần đây đợi tôi.

Nàng mừng rỡ mở bóp lấy chìa khóa xe đưa cho bà. Trước khi đi, bà dặn:

- Nếu ông ta biết xe cô, đi theo tôi, tôi sẽ chạy thẳng, không ghé trạm xăng. Tôi sẽ giả bộ đi mua bán rồi lại trở về bãi đậu xe. Cô đành đi taxi về nhà vậy.

Nàng không ngờ bà lại tính toán chu đáo như vậy nên rất vui. Vân Dao đợi ở trạm xăng khoảng 10 phút thì thấy xe mình chạy qua, phía sau không có xe nào theo. Như vậy, ông cố vấn không biết xe nàng. Bà quản lý chạy thêm một quãng xa nữa rồi mới vòng trở lại giao xe cho nàng. Nàng rất cảm động, nắm chặt tay bà và cảm ơn nồng nhiệt.

Vân Dao vẫn muốn đi học nên có ý định tìm một trường xa hơn. Nhưng nàng chưa thực hiện ý muốn ấy thì ông cố vấn lại đến ngân hàng tìm nàng. Vì ông đến bất ngờ trong khi quầy của nàng không có khách, nàng không thể trốn tránh được. Câu đầu tiên ông nói với nàng là một lời cầu hôn:

- Tôi đã làm đơn xin ly dị vợ để được cưới cô.

Nàng trở mắt nhìn ông mà không thốt nên lời. Chưa bao giờ nàng gặp một chuyện kỳ lạ như vậy. Nàng với ông đã có liên hệ gì đâu, dù rất sơ, mà sao ông đã đòi cưới nàng? Khi nàng vẫn chưa hết ngạc nhiên, ông trao cho nàng một tấm danh thiếp. Nàng không biết nên phản ứng thế nào nên cứ nhìn ông rồi nhìn tấm danh thiếp. Dù không đưa tay nhận, nàng cũng nhìn rõ tên ông vì in đậm hơn những hàng chữ khác "John A. Williams". Bây giờ nàng biết đầy đủ tên ông mà trước kia nàng chỉ biết ông là Williams thôi.

Vân Dao nghiêm mặt, lắc đầu, nói bằng một giọng cương quyết:

- Không, tôi không cần danh thiếp của ông. Tôi không muốn liên lạc với ông. Xin ông từ nay đừng làm phiền tôi nữa.

Nói xong, nàng quay ngoắt đi vào trong. Nàng hy vọng lần này ông Williams sẽ không còn đeo đuổi nàng nữa. Nhưng mấy phút sau trở ra, nàng vẫn thấy ông ngồi ở một cái ghế chờ đợi bên ngoài. Nàng bực mình lắm mà không biết làm sao. Nàng cũng không thể trốn ông mãi được, còn bao nhiêu khách đang chờ đợi.

Hôm sau, ngân hàng vừa mở cửa, nàng phải tiếp ngay một bà khách người Mỹ. Bà nhìn nàng chằm chặp rồi nói:

- Tôi muốn xem bà xinh đẹp như thế nào mà chồng tôi xin ly dị để lấy bà.

Nàng liền nghiêm mặt nói:

- Bà nên khuyên chồng bà đừng làm phiền tôi nữa. Không bao giờ... Không bao giờ tôi muốn gặp lại ông ấy... Tôi cũng xin nói để bà rõ nếu chồng bà còn làm phiền tôi, tôi sẽ kêu cảnh sát tố cáo ông tội quá nhiều.

Người đàn bà Mỹ nhìn nàng chằm chằm, rồi gật đầu:

- Bà nói đúng. Như vậy là chồng tôi phạm tội sexual harassment. Tội này nặng lắm. Vậy thì tôi phải khuyên chồng tôi ngưng ngay, không nên làm phiền bà nữa.

Vân Dao vui vẻ:

- Cảm ơn bà nhiều.

- Không, tôi mới là người phải cảm ơn bà. Nhờ bà mà gia đình tôi không bị tan vỡ. Vậy mà mới đầu tôi cứ tưởng bà quyến rũ chồng tôi.

Khi người đàn bà Mỹ ra khỏi ngân hàng, Vân Dao thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nàng chợt buồn khi nghĩ rằng mình cứ hay vướng víu chuyện đàn ông. Nàng nhìn trước nhìn sau, không thấy ai ở gần, vội mở bóp lấy gương ra soi. Chính nàng cũng thấy mình còn xinh đẹp, chẳng trách vẫn có người theo đuổi. Có lẽ, nàng thảnh thơi nhủ, mình phải bớt trang điểm đi mới được. Nghĩ là làm ngay. Nàng vào toilet rửa mặt thật kỹ cho hết son phấn, rồi chỉ thoa một chút phấn hồng lên hai má và tô một lớp son mỏng lên đôi môi cho mặt đỡ nhợt nhạt.

Nhưng khi Vân Dao trở lại quầy, người bạn Mỹ bên cạnh ngó nàng chằm chặp, rồi tấm tắc khen:

- Trông You xinh quá! You không son phấn lại càng có duyên và hấp dẫn hơn.

Vân Dao rất ngạc nhiên trước lời khen của bạn. Nàng ngồi lặng đi một lát rồi chợt nhớ ra việc phải làm, ngẩng lên nhìn bạn và ngỏ lời cảm ơn lời khen. Nàng thảnh thơi hỏi: "*Thế là thế nào? Không trang điểm lại càng hấp dẫn hơn?*" Rồi nàng nghĩ tới câu nói của người xưa "hồng nhan đa truân". Thì ra nàng vất vả vì nàng thuộc loại "hồng nhan"? Làm thế nào bây giờ?

Câu hỏi đó ám ảnh nàng nhiều ngày, mãi đến cuối tuần nàng mới nghĩ ra cách giải quyết, đó là tu! Đúng rồi, nàng thảnh thơi nghĩ, mình phải tu, có thể vì kiếp trước mình nặng nghiệp quá. Tu để giải nghiệp và tu không có nghĩa là phải vào chùa, từ bỏ mọi chuyện đời. Các con nàng tuy đã lớn nhưng vẫn cần có nàng bên cạnh. Nàng tự hỏi nàng có nên lập bàn thờ Phật ở nhà rồi ngày ngày tụng kinh gõ mõ không? Như vậy có phải là tu không? Rồi nàng tự trả lời: tu khác với thờ Phật. Tụng kinh, gõ mõ mà lòng vẫn còn đủ - tham, sân, si- thì vẫn chưa phải là tu. Nàng là người có học không thể làm theo mấy bà ít học được. Nàng cũng nghĩ tới Thiền và không hiểu Thiền có ích gì cho việc tu thân không? Nàng đã gặp nhiều nhiều người khoe vẫn thiền hàng ngày, nhưng họ vẫn chưa phải là người tốt, vẫn gây thù chuốc oán với những người chung quanh, kể cả bạn hữu.

Một hôm, Vân Dao tình cờ gặp một vị sư nữ đã già, trông gầy gò, khắc khổ, trong một chợ Việt Nam. Nàng chắp tay trước ngực chào sư "Nam Mô A Di Đà Phật". Sư cũng niệm "A Di Đà Phật" để chào lại. Nhưng khi sư định quay đi để tiếp tục mua hàng thì tỏ vẻ chú ý nhìn nàng đăm đăm. Nàng ngạc nhiên, nhưng giữ im lặng để chờ xem sư sẽ nói gì. Sư có vẻ lưỡng lự, rồi quay mặt, định bước đi. Vân Dao vội lên tiếng:

- Bạch Bà, xin Bà nói cho con rõ Bà thấy gì ở con.

Sư ngoảnh lại, ngập ngừng một chút, rồi chậm rãi:

- Thí chủ nặng nghiệp quá. Cần phải tu...

Vân Dao vội đáp:

- Dạ, con biết con cần phải tu... Nhưng tu như thế nào thì con xin Bà chỉ giáo... Nếu phải vô chùa thì con...

Sư ngắt lời nàng:

- Đầu cần phải vô chùa mới tu được... Có nhiều cách tu. Cách thứ nhất là tập thiền để gạt bỏ những tạp niệm vẫn luẩn quẩn trong đầu óc mình. Những tạp niệm đó có thể gây nghiệp cho kiếp sau, đó là ý nghiệp. Cách tu thứ hai là cố gắng chỉ nghĩ những điều tốt lành, không thù oán, không giận hờn bất cứ ai, lúc nào cũng cầu mong cho mọi người được sung sướng, hạnh phúc... Ở đây không tiện nói dài, chỉ vắn tắt vài lời cho thí chủ rõ, rồi sau đó thí chủ có thể tìm hiểu thêm ở đâu đó.

Sư nói xong, vừa định quay đi, Vân Dao vội chắp tay trước ngực niệm "Nam Mô" rồi cảm tạ sư đã chỉ dạy.

Ngay sau khi về nhà, nàng tìm hiểu về hai cách tu này. Đối với Thiên, có nhiều sách vở chỉ dẫn nên không khó khăn lắm. Nhưng cách tu thứ hai, làm sao cho lòng mình thanh thản, không thù oán, không giận ghét thì hết sức khó khăn. Con người ta khi đã tiếp xúc với xã hội sẽ có nhiều thành kiến, thích cái này, ghét cái kia một cách tự nhiên. Có những người, những vật chưa từng gặp bao giờ mà khi nghe nói tới đã không ưa. Nhưng dù thế nào nàng cũng cố gắng tu theo cách này.

Chương 9

Vân Dao bất ngờ nhận được thiệp báo hỷ của bà Phương. Thoạt tiên, khi chưa mở bao thư, nàng tưởng con trai hay con gái bà lấy vợ, lấy chồng. Nhưng khi đã đọc kỹ thiệp thì nàng mới biết chính bà tái giá. Nàng vừa ngạc nhiên vừa mừng. Từ lâu nàng vẫn có mặc cảm đã phá vỡ hạnh phúc của bà sau khi ông Chánh chết vì tai nạn trên đường đến gặp nàng. Bây giờ bà tái giá có nghĩa là bà đã nguôi ngoai, quên mối đau buồn cũ. Tên cô dâu là Nguyễn Thị Phương, còn chú rể thì nàng không quen, chỉ biết đó là một người Việt Nam.

Chiều Thứ sáu, ngay sau khi ra khỏi ngân hàng, nàng đi mua món đồ đặc biệt để mừng đám cưới. Đó là hai chiếc đồng hồ khá đắt tiền, một nam một nữ. Nàng không hiểu tại sao nàng lại sẵn sàng chi một món tiền khá lớn như vậy. Phải chăng nàng muốn chuộc lỗi với bà? Buổi tối, sau khi ăn cơm, nàng gọi điện thoại xin hẹn gặp bà sáng hôm sau.

Vì lâu không gặp, Vân Dao thấy bà Phương trẻ và đẹp hơn trước nhiều. Phải chăng tình yêu đã thay đổi bà? Bà nhìn nàng bằng đôi mắt thiện cảm, khác hẳn lần trước. Nàng chưa kịp khen bà thì bà đã nói:

- Cô Dao chẳng chịu ảnh hưởng nào của thời gian cả, vẫn xinh đẹp và trẻ như xưa. Có bí quyết gì thì cho tôi biết với.

Vân Dao cười phá lên rồi vui vẻ đáp:

- Em chưa kịp khen chị, chị đã cho em đi tàu bay giấy rồi. Chị cũng trẻ đẹp lại chớ bộ. Ngày xưa các cụ đã nói: cô dâu nào trông cũng đẹp hết. Quả không sai.

Bà Phương liền vui vẻ chữa:

- Tôi là bà dâu, không phải cô dâu.

Thấy bà vui vẻ nàng hòa theo:

- Thế còn ông rể là ai, hả chị?

- Hồi ở Việt Nam, anh ấy cũng là được sĩ như tôi, học trên tôi mấy lớp. Sau này vì là sĩ quan quân được nên phải đi tù cải tạo. Trong khi anh ấy còn ở tù, vợ con vượt biên, mất tích. Anh sang Mỹ theo diện HO.

- Thế là bây giờ hai người tái hồi Kim Trọng, chị nhỉ.

Bà Phương sửa ngay:

- Tôi không thuộc Kiều, nhưng anh ấy với tôi ngày xưa có yêu nhau đâu mà tái hồi, thậm chí chúng tôi cũng chỉ mới quen nhau gần đây thôi.

Vân Dao cười:

- Dù sao cuối đời mà gặp được người tâm đầu ý hợp là có hạnh phúc rồi. Em xin có lời mừng chị.

Bà Phương mỉm cười, gật đầu, rồi từ từ mở gói quà tặng. Khi nhìn thấy vật bên trong, bà hơi giật mình ngạc nhiên. Bà không ngờ Vân Dao lại cho bà nhiều như vậy. Hai đồng hồ Thụy sĩ loại đắt tiền, một cho đàn bà, một cho đàn ông. Bà ngược nhìn nàng đăm đăm, rồi hỏi:

- Sao cô tốn nhiều tiền cho tôi vậy?

- Chị ơi, lòng em đối với chị thì chả có gì là tốn cả. Khả năng em đến đâu em cứ lo đến đó.

Bà chợt nắm lấy tay nàng, nồng nhiệt nói:

- Cảm ơn cô... Cảm ơn cô rất nhiều. Vậy thì hôm đó thế nào cô cũng phải có mặt nhé. Chúng tôi chỉ có ba bàn thôi, đa số là bạn của anh ấy.

Vân Dao ngập ngừng:

- Em...em xin lỗi chị... em không thích đến chỗ đông người... Nói thật với chị, em đang tu.

- Tu thì tu, họp mặt cho vui, chứ có phải bỏ tu đâu.

- Có một vị sư già cho biết nghiệp em nặng quá, phải tu...

- Tôi cũng theo đạo Phật mà đâu có mê tín dị đoan như cô.

- Không phải là mê tín dị đoan, chị ạ. Có thể nói đây là một vấn đề khoa học. Gieo nhân nào thì phải lãnh quả đó. Mình trồng táo thì phải ăn táo, không thể ăn cam được, Kiếp trước em làm nhiều điều xấu nên kiếp

này gặp nhiều gian truân. Phải tu để chuyển nghiệp, chị ạ.

Bà Phương nói dối:

- Cô không chịu dự đám cưới của tôi thì tôi cũng không dám nhận đồ mừng của cô. Thôi, trả lại cô hai cái đồng hồ đây.

Vân Dao hốt hoảng:

- Thôi thôi, xin lỗi chị. Em sẽ có mặt trong tiệc cưới của chị.

Bà Phương nở nụ cười tươi:

- Có thể chứ.

Sau khi chia tay với bà Phương, Vân Dao rất phân vân về việc dự tiệc cưới. Trong thâm tâm, nàng không thích, nhưng đã trót hứa, không biết tính sao bây giờ. Nàng biết mình không đẹp nhưng có những nét quyến rũ đặc biệt nên thường khiến đàn ông chú ý. Ngồi ăn chung bàn tất nhiên phải nói chuyện vui vẻ với mọi người, không thể chỉ cắm đầu ăn được. "*Thôi thì cũng đành liêu, đến đâu hay đó*", nàng thầm tự nhủ. Nàng tính sẽ ăn mặc giản dị, gọn gàng, không diêm dúa để không ai chú ý. Ngoài ra, nàng báo cho bà Phương biết nàng sẽ đưa hai con đi cùng vì cuối tuần nàng không muốn các con phải ở nhà một mình. Tất nhiên bà Phương rất vui về đồng ý.

Tiệc cưới của bà Phương được tổ chức trong nhà hàng Tàu. Khách tham dự cũng không đông, chỉ có ba bàn, đa số là khách của nhà trai. Nhà gái không tới mười người, kể cả ba mẹ con Vân Dao. Đúng là một bữa tiệc thân mật. Gần cuối bữa tiệc, bỗng có một người đàn ông từ bàn khác sang hỏi Vân Dao:

- Thưa bà, bà có phải là bà Phước không?

Nàng giật mình quay lại nhìn người đàn ông lạ, rồi lịch sự đáp:

- Dạ, đúng.

Nàng đứng lên để đối diện với khách lạ, rồi hỏi:

- Ông biết nhà tôi?

- Chúng tôi đi tù cái tạo ở cùng một trại...Tôi sang Mỹ theo diện HO cách đây mấy năm. Tiếc rằng anh Phước không được đi HO như chúng tôi.

Vân Dao tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Xin lỗi, ông...ông nói sao? Quả thiệt tôi không hiểu.

Người đàn ông chậm rãi:

- Ông nhà đã trốn trại nên không có tên trong danh sách tù cải tạo được đi Mỹ.

- Nghĩa là...là nhà tôi còn sống? Tôi đã ra thăm mộ nhà tôi trước khi vượt biên.

- Hồi đó, ai cũng tưởng ông nhà bị bắn chết. Nhưng thực ra ông trốn thoát. Ngôi mộ ấy chỉ có hai người thôi.

Vân Dao bỗng cảm thấy bồi hồi xúc động khi biết tin chồng còn sống. Nàng run run hỏi:

- Nhà tôi...nhà tôi bây giờ ở đâu?

- Vẫn còn ở Saigon...

Đến đây người bạn ngập ngừng không nói tiếp.

- Như vậy, tôi có thể về Saigon gặp nhà tôi.

- Dạ...nếu bà muốn...Nhưng...

Thấy vẻ ngập ngừng của ông bạn, nàng rụt rè hỏi:

- Nhưng...làm sao?

Ông bạn giữ im lặng rồi cáo biệt để trở về bàn ăn. Nàng là người thông minh nên suy ra ngay ý nghĩa của thái độ ngập ngừng ấy. Phước đã có vợ khác. Điều đó không có gì đáng ngạc nhiên. Chính nàng đã không thủ tiết với chồng vì tưởng chàng đã qua đời mà cũng vì hoàn cảnh đưa đẩy. Nàng nghĩ như vậy không phải để tự bào chữa mà đó là sự thật. Vì thế, nàng cũng không mong trở lại với Phước nữa. Nhưng con nàng phải được gặp cha chúng. Nàng quyết định thu xếp thời gian để đưa hai con về Việt Nam. Nàng sẽ lấy những ngày nghỉ hàng năm để thực hiện chuyến hồi hương. Từ lâu nàng cũng muốn gặp lại cha mẹ. Thế là nhất cử lưỡng tiện. Nhưng khi nghĩ đến cha mẹ, nàng thắc mắc tại sao ông bà Hai không hề nhắc đến Phước dù nàng vẫn liên lạc đều đặn. Nàng quyết định viết thư hỏi cha mẹ về chuyện này trước khi đưa hai con về gặp bố chúng.

Hơn một tháng sau, nàng nhận được thư của ông Hai. Nàng mừng rỡ, vội mở ra đọc ngay, nhưng nàng rất thất vọng vì thư chỉ vồn vện có một câu ngắn ngủi:

Dao,

Con và các cháu nên về chơi một chuyến.

Ba

Nàng rất ngạc nhiên về sự vắng mặt. Tại sao cha nàng không thể viết dài hơn để cho biết tình trạng hiện tại của Phước? Phải chăng Phước gặp khó khăn gì mà cha nàng không dám nói rõ vì chế độ kiểm duyệt của cộng sản? Suy nghĩ một lúc lâu, nàng quyết định đưa hai con về chơi Việt Nam một chuyến, dù sao chúng cũng cần gặp cha chúng. Chính nàng cũng muốn gặp lại cha mẹ.

Sau khi quyết định như vậy, Vân Dao xem xét những ngày nghỉ thường niên còn lại. Hai tuần lễ! Như vậy cũng đủ cho một chuyến viễn du. Tuy nhiên, nàng không thể lên đường ngay được khi các con nàng đang ở giữa niên học.. Mùa hè cũng là mùa tốt đẹp cho một chuyến đi chơi xa. Tính toán như vậy xong, nàng báo cho bà quản lý nàng sẽ nghỉ thường niên vào giữa mùa hè. Tất nhiên không có trục trặc gì vì ngày nghỉ còn quá xa.

Chương 10

Ba mẹ con Vân Dao được ông bà Hai đón ở phi trường, rồi cùng đi taxi về nhà. Nàng đã viết thư xin cha mẹ giữ kín chuyến về thăm của nàng nên cuộc đón rước không ồn ào, nhộn nhịp. Nàng muốn kín đáo dò xét tình hình Phước rồi mới quyết định có nên hoặc cần gặp không. Dù sao hai người đã xa cách nhau lâu ngày, lại ở hai hoàn cảnh khác nhau., lòng người cũng có thể đã thay đổi..

Nhìn hai đứa cháu ngoại đã lớn, ông bà Hai rất vui mừng. Đứa nào trông cũng sáng sủa, cao lớn. Con Vân Hà xinh đẹp chẳng thua gì mẹ ngày xưa. Khi thấy chúng nó vui vẻ chào bằng tiếng Việt, ông bà rất mừng.vì biết chúng không bị mất gốc. Dù sao Vân Dao cũng là một nhà giáo tuy có gặp nhiều gian truân, nhưng vẫn giữ được nền nếp Việt Nam.

Khi không có hai đứa nhỏ, ông Hai mới cho Vân Dao biết về Phước. Ông bà chỉ nghe người ta nói lại, chứ chưa hề gặp con rể bao giờ. Không phải vì Phước muốn cắt đứt liên lạc với ông bà, nhưng vì hoàn cảnh hiện tại. Chàng đã trốn trại tù, phải thay tên đổi họ. Có thể công an luôn luôn rình rập nhà ông bà. Tốt nhất là tạm thời cắt đứt mọi liên lạc. Cuối cùng, ông rụt rè báo tin:

- Nó cũng đã có vợ khác rồi.

Báo tin xong, hai ông bà nhìn con gái đăm đăm chờ xem phản ứng của nàng. Vân Dao thản nhiên nói:

- Con cũng biết chuyện đó từ lâu...Con cho là chuyện bình thường, không có gì đáng trách hay ngạc nhiên.

Ngập ngừng một chút, nàng tiếp:

- Chính con cũng đã có chồng...Con về là vì hai đứa nhỏ. Con muốn chúng nó gặp cha chúng cho biết. Thật tâm, con không muốn trở lại với anh ấy nữa.

Bà Hai thắc mắc:

- Vậy thì làm thế nào cho hai đứa nhỏ gặp được ba chúng?

- Con sẽ nhờ một người bạn dàn xếp cuộc gặp gỡ. Người bạn này cũng là bạn của anh Phước.

Bà Hai vui vẻ:

- Vậy thì tốt.

Ông Hai khen:

- Ba không ngờ con lại tính toán chu đáo như vậy.

Vân Dao cười:

- Ai cũng tưởng Mỹ là thiên đàng, nhưng thực ra cuộc sống rất khó khăn, không biết tính toán, cuộc đời cũng vất vả, cơ cực lắm.

Hai hôm sau, hai đứa con của nàng được một bà bạn nhà giáo cũ của nàng đưa đi gặp Phước tại một tiệm ăn. Khi đưa chúng trở về, bà trao cho nàng một lá thư của Phước. Đó chỉ là một mảnh giấy chùi miệng Phước viết vội mấy hàng. Ông đề nghị mấy điều: nàng gửi tiền về cho ông chạy chọt để trở thành một công dân hợp pháp, rồi sau khi ông đã hợp pháp, nàng về làm hôn thú với ông để bảo lãnh ông sang Mỹ sống với nàng và hai con.

Đọc thư xong, Vân Dao đưa cho ông Hai xem, rồi hỏi:

- Ba có biết bao nhiêu thì đủ không?

Ông Hai lắc đầu:

- Ba chắc cũng bộn...Bộ con định bảo lãnh nó sang Mỹ với con?

Nàng lắc đầu, đáp ngay:

- Không, con đâu có ngu như vậy. Nhưng con muốn giúp anh giải quyết cái bất hợp pháp của anh. Sống mà cứ phải lén lút thì cũng khổ.

- Nếu vậy, để ba dò hỏi rồi cho con biết sau.

Sau khi nói chuyện với cha, Vân Dao quay sang hỏi hai con:

- Đứa nào muốn ở lại đây với ba?

Thằng Phong đáp ngay:

- No way!

Con Vân Hà giữ im lặng. Vân Dao nhìn con gái, hỏi:

- Con muốn ở lại đây với ba, phải không?

Nó chỉ nhỏ nhẹ nói:

- Ba kỳ kỳ làm sao ấy.

Khi đã biết ý hai con, Vân Dao hỏi đùa:

- Má bảo lãnh cho ba sang Mỹ với mình, các con nghĩ sao?

Con Vân Hà lại giữ im lặng, chỉ thằng Phong đáp bằng tiếng Mỹ:

- Đó là việc của má, con không có ý kiến.

Vân Dao vội dịch cho cha mẹ biết nó nói gì. Ông Hai cười:

- Thế là chúng nó cũng không chịu ở chung với cha rồi.

Cuộc thăm viếng Việt Nam hai tuần qua nhanh. Khi ba mẹ con Vân Dao sửa soạn trở về Mỹ, bà Hai chợt hỏi về hai người em trai của nàng:

- Con có hay liên lạc với hai thằng Thạnh và Kính không? Thằng Thạnh muốn ba má sang Úc với gia đình nó. Nhưng ba má nhứt định không đi đâu hết. Ba má ở đây có gì trở ngại đâu mà phải rời bỏ quê hương.

Vân Dao đồng ý ngay:

- Má nói đúng. Ba má già rồi, lại không biết tiếng nói của người ta, sống ở ngoại quốc sẽ như tù giam lỏng.

Cứ ở Việt Nam là hay nhứt...Con thỉnh thoảng có liên lạc thư từ với chúng nó. Con có gặp em Kính mấy lần, vì từ Canada sang Mỹ rất gần. Hồi Kính cưới vợ, con có đưa hai cháu sang ăn cưới.

Ngừng một chút, nàng tiếp:

- Ở ngoại quốc, ai cũng bận làm ăn hết. Ba má có sang với em Thạnh thì suốt ngày cũng chỉ ở nhà một mình. Như vậy buồn chết đi được. Ở đây, ba má còn hang xóm láng giềng, bà con xa gần, chạy qua chạy lại.

Ông Hai cười vui:

- Nhờ các con gửi tiền về đều, ba má sống rất ung dung. Già mà được như vậy là vui rồi. Chả đòi hỏi gì hơn nữa.

Vân Dao về Mỹ được gần ba tháng thì nhận được thư ông Hai cho biết số tiền để Phước có thể thay đổi lý lịch. Nàng nhẩm tính sang Mỹ kim khoảng hai ngàn. Số tiền không lớn nhưng cũng là một khó khăn đối với nàng. Lương hàng tháng không cao, lại chi tiêu nhiều, nhưng nàng cũng cố gắng gửi tiền về Việt Nam cho Phước. Nàng thầm tự nhủ: *"Dầu sao cũng là tình xưa nghĩa cũ..."*

Ba tháng sau, Vân Dao nhận được thư cha mẹ cho biết Phước đã giải quyết xong việc thay đổi lý lịch. Phước không còn là Phước nữa, có tên mới mà cha mẹ nàng không rõ. Thế cũng xong! Nàng đã làm tròn bổn phận với chồng cũ. Nàng tự coi như mình không còn liên hệ gì với Phước. Bây giờ chỉ hết tâm lo cho hai con. Nàng thăm tính khi nào các con đã trưởng thành và thành đạt, nàng sẽ đi tu. Cách tu của nàng không phải là vào chùa gõ mõ tụng kinh. Nàng vẫn có thể đi làm hàng ngày để có một đời sống an toàn về tài chính lẫn sức khỏe. Nàng cố gắng nghĩ và làm toàn những điều lành, bỏ hết mọi thành kiến về nhiều vấn đề, chỉ nghĩ tốt và yêu mến mọi người. Theo đạo Phật, đây cũng là cách gây nên ý nghiệp tốt cho kiếp sau. Từ lâu nàng vẫn nghĩ rằng thuyết Nhân Quả của nhà Phật là một triết lý khoa học, không phải là vấn đề mê tín dị đoan. Gieo nhân nào hái quả đó, rõ ràng là khoa học.

Đời nàng đã trải nhiều biến cố, cả vui lẫn buồn, dù nàng là người hiền lành, tốt bụng, lúc nào cũng chỉ làm tốt cho người khác, thế mà vẫn gặp nhiều gian truân, có phải vì cái nghiệp kiếp trước không? Để tương lai bớt gặp sóng gió bất thường, nàng quyết định giản dị hóa cuộc sống. Việc đầu tiên, nàng sẽ không tô son điểm phấn để nhan sắc mộc mạc không gây chú ý cho người khác. Việc thứ hai, nàng xin bà quản lý ngân hàng cho nàng làm việc trong phòng kế toán để khỏi phải tiếp xúc với khách hàng. Bà quản lý là người tốt, lại vẫn có cảm tình với nàng nên chấp thuận ngay. Như vậy, cuộc đời nàng coi như tạm yên.

Bỗng một hôm, Vân Dao nhận được thư Việt Nam. Cha nàng cho biết sau khi có tên mới, Phước có mối tình mới. Người yêu của ông có quốc tịch Pháp nên đã làm giấy tờ bảo lãnh ông sang Pháp đoàn tụ. Tin này khiến nàng rất vui. Như vậy, nàng với chồng cũ đã hoàn toàn dứt khoát, không còn chút liên hệ gì nữa, trừ hai đứa con mà chính chúng cũng không muốn liên lạc với cha chúng. Từ nay, ngoài giờ đi làm, nàng để hết tâm lo cho hai con.

Một hôm, thấy trong người không khỏe, nàng xin nghỉ ở nhà. Khi hai con sửa soạn đi học, nàng chợt để ý thấy con Vân Hà tô son lên môi, chỉ một lớp rất mỏng cho đôi môi hồng lên. Đôi môi tươi thắm của nó làm tăng vẻ đẹp sẵn có rất nhiều. Trời, sao nó giống nàng hồi mới lớn quá ! Bây giờ nàng mới giật mình thấy các con đã lớn. Thăng Phong 18, học lớp cuối cùng của bậc trung học, còn con Hà lớp 9. Như vậy, các con nàng đã lớn. Nhìn kỹ, nàng thấy con Hà xinh hơn nàng hồi nàng bằng tuổi nó bây giờ, vì đôi mắt to và đen hơn mắt nàng. Có điều rất đáng mừng cả hai đứa đều chăm chỉ và học giỏi, thường được xếp hạng A. Dù biết hai con ngoan ngoãn và học khá, nàng vẫn thấy hơi lo lo vì sợ con Vân Hà sẽ gian truân giống mình. Nhưng, nghĩ đi nghĩ lại, nàng hy vọng đất Mỹ khác với đất Việt Nam. Nền văn hóa Mỹ cởi mở và phóng khoáng hơn văn hóa cổ hủ và nhiều thành kiến của Việt Nam. Không những thế, đất Mỹ không phải là đất cộng sản có thể tác yếu tác quái.

Một hôm, nhân lúc vắng vẻ, chỉ có hai mẹ con, Vân Dao hỏi nhỏ con gái:

- Con có bạn trai chưa?

Nó trả lời ngay, nửa Mỹ nửa Việt:

- No, con không có boyfriend.

- Sao má thấy con tô môi son lúc đi học?

Nó cười:

- Con bắt chước mấy con bạn Mỹ cùng lớp. Chúng nó sợ môi lợt lạt nên tô một chút lên môi. Có đứa còn thoa phấn hồng lên hai má nữa.

Vân Dao vui vẻ:

- Ừ, tuổi con chỉ nên để tâm học hành, có bạn trai sớm sẽ mất nhiều thì giờ...

Vân Hà liền ngắt lời mẹ:

- Con ghét đàn ông, làm sao có thể có boyfriend được.

Vân Dao ngạc nhiên:

- Tại sao con ghét đàn ông? Có ai đã làm gì con?

Nó lắc đầu:

- Con có bao giờ chơi với đàn ông đâu mà ai làm gì được con.

- Vậy, tại sao con ghét họ?

Vân Hà ngập ngừng một chút, tỏ vẻ miễn cưỡng:

- Con ghê tởm, thù đàn ông... từ ngày bọn hải tặc Thái Lan hiếp má trên tàu vượt biên. Chúng nó thiệt khốn nạn, dã man...

- Thì chúng nó là bọn cướp biển, có phải đàn ông bình thường, đàng hoàng đâu.

- Hôm đó con vừa sợ vừa căm thù vừa ghê tởm...Con không thể quên được cái hình ảnh đó... Nó

impressed con rất mạnh nên con không sao quên được. Nếu chúng nó là bọn cướp đàn bà thì má đâu có sao...

Ngập ngừng một chút, Vân Dao tìm lời giải thích để trấn an con:

- Theo đạo Phật, má bị tai nạn như vậy là do cái nghiệp từ kiếp trước....

Nhưng nàng chưa nói hết, nó đã cắt ngang:

- Con không superstitious...Con cũng chẳng tin đạo Phật.

Vân Dao lắc đầu:

- Con lầm rồi, cái nghiệp hay thuyết nhân quả của đạo Phật không phải là mê tín dị đoan. Đó là một triết thuyết rất khoa học. Gieo nhân nào thì phải hái quả đó. Ở hiền thì gặp lành...

- Thì má có độc ác bao giờ đâu mà sao vẫn gặp tai nạn như vậy?

- Nghiệp từ kiếp trước...

- Má tin có kiếp trước là má superstitious

Biết là không thể thuyết phục nó được vì nó còn nhỏ tuổi, sự hiểu biết còn nông cạn, Vân Dao không nói gì thêm nữa. Nàng có nhận xét là con Hà không nói toàn tiếng Việt mà pha nhiều tiếng Anh. Từ lâu nàng không để ý đến chuyện này vì mấy mẹ con ít gặp nhau, chỉ cùng ăn bữa tối với nhau thôi. Nói chuyện bình thường, không cần dùng tới những từ ngữ đặc biệt thì không sao. Bây giờ nó phải pha tiếng Anh, như "mê tín dị đoan"

là superstitious... Hai anh em nó nói chuyện với nhau cũng bằng tiếng Anh. Nàng thầm tự hỏi điều này tốt hay xấu? Sống ở Mỹ, muốn hội nhập hoàn toàn, tất nhiên phải thông thạo Anh ngữ. Rồi dần dần quên hết tiếng Việt, nhưng trước mắt người Mỹ, mình vẫn là người Việt. Điều tốt nhất là mình vẫn phải là người Việt thuần túy, dù nói tiếng Mỹ thông thạo. Như vậy mới không bị mất gốc. Nàng thoáng nghĩ đến chuyện di chuyển về vùng có đông người Việt cư trú. Nhưng nàng vội xua đuổi ý nghĩ đó ngay, vì ở Mỹ người ta phải chạy theo công việc, không thể bỏ việc để chạy theo ý thích của mình. Muốn tìm về nơi có nhiều người Việt, trước tiên nàng phải tìm được việc làm chắc chắn ở đó đã. Điều này coi như rất khó khăn. Tìm được một việc như việc nàng đang làm với số lương hiện tại không phải dễ. Thôi thì cũng đành chấp nhận hoàn cảnh hiện tại. Dù sao, hai con nàng cũng ngoan ngoãn, chăm chỉ học hành., nhất là thằng Phong. Nó luôn luôn chúí mũi vào sách vở. Có lần nó cho biết nó sẽ theo học ngành y khoa.

Một hôm, Vân Hà nói với mẹ:

- Con vẫn viết thư cho grandma, má có biết không?

Vân Dao ngạc nhiên hỏi lại:

- Con viết thư về Việt Nam cho ông bà?

Vân Hà lắc đầu:

- Con đâu có biết nhiều chữ Việt mà viết thư cho ông bà. Má quên grandma là Liz Williams ở Seattle rồi sao?

Vân Dao phải mất vài giây mới nhớ lại được ông bà Mỹ đã bảo lãnh gia đình nàng sang Mỹ định cư. Nàng đăm đăm nhìn con gái, rồi hỏi:

- Con vẫn liên lạc với bà Williams? Để làm gì?

Vân Hà thản nhiên đáp:

- Con vẫn coi bà là grandma vì bà rất tốt. Con còn hứa khi nào lên đại học con sẽ chọn đại học ở Seattle.

Vân Dao tỏ vẻ ngạc nhiên hơn, buồn buồn hỏi:

- Bộ con định bỏ má sao? Má có làm gì con buồn không?

- Con đâu có định bỏ má. Nhưng con thích học đại học ở Seattle.

- Quanh đây không có trường đại học nào cho con học sao? Con có biết má chỉ có hai con nên không thể xa các con được. Mình đã trải qua bao gian khổ có nhau, làm sao má có thể xa các con...

Vân Hà giữ im lặng. Vân Dao nói tiếp:

- Theo má hiểu, đại học lớn không quan trọng mà phải học giỏi, đậu cao mới dễ kiếm việc làm tốt. Con học trường lớn mà ra trường hạng thấp thì...thì...cũng chẳng có lợi gì...

Vân Hà lung túng:

- Không phải vì con muốn học trường lớn, nhưng con muốn gần bà Williams...

Vân Dao có giọng tức giận:

- Vì một người xa lạ với một chút ân huệ nhỏ nhoi, con định bỏ rơi má ruột của con? Quả thiệt, má không hiểu nổi con...

Nàng nghẹn ngào không nói tiếp được, chỉ nhìn con gái đăm đăm bằng đôi mắt đỏ hoe. Vân Hà bỗng ôm chàng lấy mẹ, thì thầm bên tai mẹ:

- Thôi, con xin lỗi má. Con không đi đâu nữa... Nhưng phải nói với bà Williams thế nào, má chỉ cho con đi.

Vân Dao lấy giấy mềm chặm mắt, rồi lắc đầu:

- Con chả phải nói gì hết, vì bây giờ con mới đang học lớp 9, còn ba năm nữa mới hết trung học. Trong ba năm ấy sẽ có biết bao nhiêu chuyện thay đổi. Điều quan trọng là con bỏ ý định xa má.

Vân Hà rụt rè hỏi:

- Con có nên viết thư cho bà Williams nữa không?

Vân Dao vội khuyên:

- Con không nên cắt đứt liên lạc với bà, nhưng con đừng nhắc tới chuyện lên học ở Seattle nữa.

- Dạ.

Vân Dao bỗng thấy long mình nhẹ hẫng đi.

Chương 11

Vân Dao vừa mở cửa, chưa kịp vào nhà, thằng Phong đã đón ở ngay cửa, báo tin:

- Ba bị bệnh nặng, muốn gặp chúng con.

Vân Dao giật mình, hỏi lại:

- Sao con biết?
- Cô Phượng vừa báo tin cho con hay.

Phượng là vợ mới của Phước. Vân Dao nghĩ ngay tới nhiều vấn đề, nhất là vấn đề tiền bạc. Nếu cả hai con nàng phải bay sang Pháp, tiền vé máy bay khứ hồi không nhỏ. Rồi đến chuyện hai đứa phải ở lại một thời gian. Nếu Phượng cho hai đứa ở nhà thì cũng đỡ tốn kém, còn nếu phải ở khách sạn thì làm sao nàng có thể chịu đựng nổi. Chuyện tuổi tác của hai con cũng là một vấn đề khó khăn. Chúng đều còn vị thành niên, không biết có thể đi một mình được không hay nàng phải đi cùng? Đầu óc nàng không ngót tính toán chỉ vì hoàn cảnh quá eo hẹp. Trong thâm tâm, nàng cũng không muốn gặp lại Phước nữa, dù là lần cuối.

Vân Dao đang rất lung túng về chuyện sang Pháp thì bỗng con Vân Hà cho biết nó không muốn gặp bố dù trong hoàn cảnh nào. Vân Dao vừa ngạc nhiên vừa mừng. Dù sao cũng đỡ một gánh nặng về tiền bạc. Nàng nhìn con đăm đăm, hỏi:

- Tại sao?
- Thì ba có vợ khác rồi, đâu thèm để ý đến bọn con.

Vân Dao lắc đầu:

- Thế thì con lầm rồi. Tất cả là vì hoàn cảnh, chứ không tại ai hết. Khi cộng sản chiếm miền Nam, mọi chuyện đều đảo lộn. Ba đâu có muốn xa gia đình, nhưng chúng nó bắt đi tù cải tạo. Rồi ba trốn tù, phải thay họ đổi tên. Sau khi thay họ đổi tên, ba là một con người khác, không thể sống với gia đình được nữa. Các con không nên trách ba. Các con sang Pháp thăm ba lần cuối không những là bổn phận mà cũng là nghĩa tử nghĩa tận.
- Vậy thì má cũng phải đi với các con.

Đề nghị của con gái làm Vân Dao suy nghĩ. Nàng không ngại gặp Phước, nhưng vấn đề tiền bạc rất quan trọng. Cả ba mẹ con cùng bay sang Pháp, cộng thêm tiền khách sạn trong thời gian ở Pháp chắc chắn không phải là một món nhỏ. Tiền để dành của nàng từ bao nhiêu lâu nay biết có đủ trang trải không? Nhưng suy đi rồi tính lại, nàng cũng đành nghe lời con. Dù sao, Phước cũng là mối tình đầu của nàng, lại đã từng là chồng nàng. Thật ra, Phước không phụ nàng mà chỉ vì hoàn cảnh đất nước đã chia rẽ hai người. Tính toán như vậy, nàng miễn cưỡng sẽ cùng hai con bay sang Pháp.

Sau khi quyết định, Vân Dao bảo con trai liên lạc với bà Phượng để báo tin và nhờ bà giữ chỗ cho ba mẹ con ở một khách sạn. Nhưng bà Phượng cho biết ba mẹ con nàng không cần ở khách sạn, cứ ở chung nhà với bà cho tiện vì Phước đang nằm bệnh viện. Nghe con nói lại như vậy, Vân Dao rất mừng. Thế là mọi việc được giải quyết êm đẹp ngoài ý muốn của nàng.

Ba mẹ con Vân Dao được bà Phượng đón ở phi trường De Gaulle. Tuy mới gặp nhau lần đầu, nhưng đã trao đổi hình ảnh cho nhau để biết mặt và dặn dò cách ăn mặc cho dễ nhận diện nên không gặp khó khăn gì ở phi trường. Vừa thoát nhìn thấy Vân Dao, bà Phượng đã buột miệng khen:

- Chị xinh đẹp và duyên dáng quá!

Vân Dao thấy bà vui vẻ thì cũng khen lại:

- Chị cũng chẳng thua gì ai hết.

Bà Phượng ôm từng người để chào mừng. Khi ôm con Vân Hà, bà cũng khen xinh đẹp. Nhưng sau đó, bà nói nhỏ với Vân Dao:

- Sao cháu có vẻ buồn vậy?

Vân Dao đáp:

- Để rồi tôi sẽ kể chị rõ.

Bà Phượng nắm chặt tay Vân Dao hỏi:

- Sao chị cứ kêu em bằng chị vậy? Em thua chị nhiều tuổi mà, kêu em bằng em hay theo các cháu kêu cô cho thân mật.

Vân Dao vui vẻ:

- Vậy thì kêu bằng cô nhé.

Nhà bà Phượng ở ngoại ô Paris, nhỏ bé nhưng sạch sẽ. Bà nhường ba mẹ con Vân Dao phòng ngủ duy nhất, bà ngủ ở phòng khách trên một tấm đệm. Khi hai con đã ngủ say, Vân Dao ra phòng khách nói chuyện với bà Phượng. Nàng cho biết chuyện nàng bị bốn tên hải tặc Thái Lan hiếp ngay trước mặt hai con. Vì thế, từ đó

con Vân Hà thù ghét đàn ông và thường buồn rầu. Bà Phượng có vẻ ngậm ngùi vì bà không ngờ Vân Dao lại gặp tai nạn như vậy. Phước được gặp hai con trước phút ra đi vĩnh viễn thì tỏ vẻ hài lòng. Khi đã tắt thở mà vẻ mặt vẫn còn tươi.

Trở về Mỹ gần một tháng, Vân Dao nhận được thư bà Phượng cho biết có một ông tên là Hiền muốn ngỏ lời cầu hôn với nàng. Hiền góa vợ đã lâu và không có ý định tục huyền. Thế mà sau khi gặp Vân Dao trong đám tang Phước thì đổi ý. Kèm theo thư của bà Phượng có một tấm hình một người đàn ông trung niên. Vân Dao nhìn hình mà không nhớ đã gặp ông ta trong đám tang. Nàng hơi ngạc nhiên, nhưng lòng không một chút xúc động. Chuyện vợ chồng đối với nàng không đáng để ý nữa. Nàng đã quyết định không dây dưa gì đến vấn đề tình cảm. Cuộc đời đầy gian truân mà nàng từng trải đã quá đủ đối với nàng. Bây giờ nàng để hết tâm trí lo cho hai con. Nàng từ chối lời cầu hôn bằng cách gửi trả lại bà Phượng tấm hình với lời cảm ơn nhạt nhẽo. Hai tuần sau, Vân Dao lại nhận được thư bà Phượng cho biết Hiền thất tình nên đã xuống tóc vào chùa tu ở một ngôi chùa Việt Nam xa Paris. Nàng bỗng thấy coi thường Hiền. Vợ yêu qua đời không buồn đến độ vào chùa tu, nay chỉ vì nhan sắc của một người đàn bà xa lạ mới gặp lần đầu mà phải đi tu. Nàng không trả lời bà Phượng mà cũng không muốn liên lạc với bà nữa.

Cuối tuần rảnh rỗi, Vân Dao đưa hai con đi chùa. Đây là một ngôi chùa do các sư nữ trụ trì. Sau khi lễ Phật, ba mẹ con ra thăm khu vườn hoa. Nàng đang ngắm những bông hoa mới nở tươi thắm thì có một bà sư già đi tới. Sư bà nhìn nàng rồi buột miệng khấn:- Nam Mô A Di Đà Phật! Nàng ngạc nhiên hỏi:

- Bạch bà, bà thấy gì ở con?

Sư bà tần ngần một chút rồi đáp:

- Thí chủ nặng nghiệp quá.
- Bạch bà, con nặng nghiệp như thế nào?
- Nghiệp từ kiếp trước, kiếp này phải trả. Vì vậy, đời thí chủ vất vả lắm... Nhưng nghiệp vẫn còn. Chưa hết đâu.

- Dạ, đời con nhiều gian truân lắm, không biết rồi tương lai sẽ ra sao?

- Chưa hết đâu...Thí chủ nên tu...

- Dạ, con cũng biết như vậy, nhưng làm sao con có thể đi tu được, vì hai đứa con của con còn nhỏ quá.

Sư bà lắc đầu:

- Đâu cần phải vào chùa mới tu được. Tu tại gia. Tu không phải là ngồi trước bàn thờ Phật để tụng kinh gõ mõ. Tu là sửa đổi tâm tính, chỉ nghĩ điều lành, không giận hờn, không thù ghét bất cứ ai. Lúc nào cũng chỉ cầu mong cho mọi người, quen hay lạ, được sung sướng, hạnh phúc...Thế là tu đấy.

Vân Dao nghĩ rằng nếu tu là như vậy, nàng tu đã lâu. Nàng không bao giờ nghĩ xấu cho ai hay muốn làm hại người nào. Chính nàng mới bị người khác làm hại, dù chẳng có thù oán gì.

Sư bà nói tiếp:

- Cái khó nhất của con người là làm sao bỏ hết được thành kiến.

Vân Dao càng ngỡ ngác không hiểu. Nàng chả có thành kiến gì với ai hết. Nàng rụt rè thưa:

- Bạch bà, con không ghét ai, không thù ai mà cũng chẳng có thành kiến gì với ai hết. Vậy mà đời con vẫn gặp gian truân.

Sư bà tỏ vẻ nghi ngờ:

- Nhưng...nhưng thí chủ có biết thành kiến là gì không?

Vân Dao ngạc nhiên vì cho rằng sư bà đã coi thường mình nên mới hỏi như vậy, nhưng cũng vẫn lễ phép đáp:

- Bạch bà, thành kiến là mình có sẵn ý kiến tốt hay xấu về một hạng người nào.

- Đúng. Thí chủ nói thí chủ không có thành kiến, vậy khi có người cho thí chủ xem hình mấy người mọi bên Phi châu thì thí chủ nghĩ sao?

Vân Dao hơi giật mình trước câu hỏi. Tất nhiên nàng không ưa những người này, có thể còn khinh họ nữa.

Thấy vẻ lung túng của nàng, sư bà nhẹ nhàng khuyên:

- Cố gắng bỏ hết những thành kiến đi thì lòng ta mới hoàn toàn thanh tịnh.

Vân Dao có giọng ngoan ngoãn:

- Dạ, con xin vâng lời sư bà.

- Như vậy tốt, nhưng không phải dễ đâu. Phải có nhiều nghị lực.

- Dạ, con sẽ cố gắng hết sức.

Trầm ngâm một lát, sư bà nói như thuyết pháp:

- Thí chủ nên hiểu rằng thuyết Nhân Quả của Đức Thế Tôn là một lý thuyết khoa học, không phải là mê tín dị đoan. Gieo nhân nào thì sẽ hưởng quả đó. Trồng nho thì ăn nho, không thể ăn đào hay mận được. Gieo nhân ác thì hái quả ác, không bao giờ lầm lẫn. Không những thế, thuyết này đưa con người tới một nền tự do tuyệt đối. Mình tự chọn cho mình con đường sống trong tương lai. Định mệnh của mình là do chính mình tự tạo ra, không ai có thể ép buộc mình được. Ngày xưa, Đức Thế Tôn cũng không nhận mình là một vị giáo chủ của một tôn giáo, chỉ cho là mình đã tìm ra con đường giải thoát, ai muốn theo, muốn được giải thoát khỏi kiếp người thì tu như Ngài.

Sau buổi đi chùa và được nghe sư bà thuyết giảng, Vân Dao nghe long thanh thản, nhẹ nhàng. Nàng tin ở tương lai vì biết mình có thể tu như sư bà đã chỉ dạy...

TQK

Aug 5 - 2013